

K formální stránce: Práce splňuje požadovaný rozsah, obsahuje všechny požadované náležitosti kromě závěru. Text je formátován odpovídajícím způsobem a v mezích čitelnosti, upozornil bych jen na poměrně hustě používané „vytučňování“, které má pravděpodobně význam pro autora samého (naznačil jím významy a souvislosti, které preferuje). Co se týká poznámkového aparátu, ve většině případů splňuje základní formální požadavky, upozornil bych však na tyto nesrovnalosti: Nedůslednost ve formátu písma u jmen autorů (jednou velká písmena, podruhé malá; např. s. 10, 12), nadbytečné čárky za tečkami za jménem autora a názvem díla (v celé práci), jiný typ písma názvu díla (s. 13). Rušivě také působí číslování stránek umístěné v záhlaví místo v zápatí, a sice velmi blízko vlastního textu práce! Co se týká formální struktury, doporučil bych začít druhou kapitolu na nové stránce (s. 19). Práci schází závěr, respektive, je obsahově umístěn do čtvrté kapitoly. Také bych doporučil oddělit primární a sekundární zdroje v seznamu literatury.

K jazykové stránce: Hned v úvodu zarazí stylisticky a gramaticky chybné formulace: „Tím ukážu na neznalost Theaitéta dialektického uvažování...“, nebo: „...bych chtěl vylíčit Theaitéta jako přítele idejí,... a vyvodit z nich důsledky v rámci Platóna jako filosofa“ (s. 6) O dvě stránky dále v nadpise podkapitoly chybně uvedené jméno „Fridrich“ (namísto „Friedrich“), které je o řádku níže uvedeno ovšem správně (s. 8). V textu práce objevíme další překlepy a chyby: „Na základě těchto pasážích“ (s. 15), „vypovídat“ (s. 16), „nejdůležitější část Platónovy filosofie leží vně dialogy.“ Stejná chyba se pak opakuje dole v tabulce (s. 9) a dále také ještě jednou (s. 12). Dále: „maieumutické“; „celý dialog je veden v přátelském dialogu“ – zde se jedná o jedinou nepřímou citaci německého textu, která tak budí dojem nedbalého překladu, stačilo přitom, aby autor obměnil jedno slovo (s. 21). Nebo také: „léčení cizích duší“ (celý kontext s. 27). Jazyková stránka práce budí přinejmenším dojem, že autor si po sobě výsledný text dobře nepřečetl ani nezkontroloval (o korekturách nemluví!).

Obsahová stránka práce do jisté míry vyvažuje nedostatky formální a jazykové. Úvod obsahuje přiměřený cíl i metodu. Obsah i struktura práce odpovídá autorovu záměru a čtenář může celkem jasně sledovat myšlenkový tok i jednotlivá podtémata. Z textu je zřejmé, že autor píše na téma, o kterém načelí základní informace a v tématu se orientuje. Používá dva sekundární cizojazyčné zdroje (jeden anglický a jeden německý, který je nepublikovaným textem). V zásadě ovšem čerpá výhradně z knihy Realeho a ostatní sekundární zdroje slouží jen k dokreslení či vložení nového úhlu pohledu (Dorter, výkladový předpoklad „value-free“). Osobně bych uvítal, aby autor uvedl alespoň základní pojmy platónské filosofie i v řeckém originále (alespoň v přepisu latinkou). Týká se to především hlavních pojmů, které souvisí s tématem, jako např.: „dialektické umění“ (*dialektiké techné*) a její hlavní metody „*diairesis*“ (hledání mnohého v jednom), „*synopsis*“ (nalézání jednoho v mnohém) a další (např. *epistémé*, *doxa*) Hlavní část práce je věnována právě prezentaci Platónovy dialektické metody, tak by určité stálo za to, aby byla tato metoda popsána v její obecné formě i za pomoci elementárních řeckých výrazů. Domnívám se také, že v prezentaci příkladů dialektické metody je obsažena při jejím popisu malá chyba (s. 23: definice sofisty se odděluje od definice udičnicka v šestém nebo pátém kroku? Viz Příloha I. a II.). Celkově není snadné sledovat autorovu analýzu chybných kroků Theitéta; bylo by přehlednější, kdyby označil problematické kroky nějakou další popiskou přímo v přílohách. Dále se domnívám, že vložený citát ze Špinkova textu (na s. 22) nezapadá příliš do myšlenkového toku textu. Autor definuje dialektickou metodu, resp. hledání správného pojmu tak, že hledaný pojem je třeba spojit s jeho účinky ve smyslové realitě a dokresluje to právě zmíněným citátem, který se mi nezdá korespondovat s autorovou definicí dialektické metody (která je nicméně správně popsána jako „hledání pojmů“). Autor si vytkl za cíl analyzovat význam postavy Theaitéta v dialogu Sofisté a následně jej vztáhnout k rámci tübingenské interpretační školy. Tohoto cíle se autorovi podařilo dosáhnout.

Nakonec otázky, které bych případně autorovi při obhajobě rád položil:

- Je oprávněné hovořit (a případně do jaké míry) o interpretační škole tübingenské a Schleiermacherově jako o „dogmatech“? Používáte výraz „dogma“ v návaznosti na sekundární zdroje nebo jste jej zvolil sám?
- Sokratés v dialogu *Politikós* říká, že do dialektického umění je třeba také zapojit pojem „dobra“. Jak tomu rozumíte?
- Dialektické umění (hledání správných pojmů a jejich dělení) lze rozdělit na dva základní postupy: „*epi tās archás*“ (tzn. k počátkům, od mnohého k jednomu) a „*apo tón archón*“ (tzn. od počátků, od jednoho k mnohému). Co je v Platónově filosofii oním „prvním počátkem“?
- Analýzou postavy Theaitéta (jakožto „přítele idejí“) jste ukázal, že není nakonec dokonalým filosofem, schází mu schopnost dosáhnout významu „druhé plavby“ (s. 33). Jak by se dal jednoduše význam „druhé plavby“ charakterizovat?

Práci navrhuji hodnotit jako velmi dobrou (kvůli formálním a jazykovým nedostatkům).

TF JU, Katedra filosofie a religionistiky, v Českých Budějovicích, dne 10.5. 2012.

Oponent: Mgr. Vojtěch Šimek

